

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2014 Molly Bloom
Oorspronkelijke titel: *Molly's Game*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Véronique Cornelissen
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Wöhrmann BV, Zutphen

© 2017 MG's Game, Inc. All Rights Reserved

ISBN 978 94 027 0116 6
ISBN 978 94 027 5533 6 (e-book)

NUR 402
Eerste druk december 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek draag ik op aan mijn moeder, Charlene Bloom,
die me niet eenmaal het leven schonk, maar tweemaal.
Zonder jouw intense liefde en onophoudelijke steun zou
niets van dit alles mogelijk zijn geweest.

DEEL 1

BEGINNERSGELUK

HOOFDSTUK 1

De eerste twintig jaar van mijn leven heb ik in Colorado gewoond, in het dorpje Loveland, vijfenzeventig kilometer ten noorden van Denver. Mijn vader was een knappe, charismatische en complexe man. Hij was psycholoog en docent op de Colorado State University. De scholing van zijn kinderen vond hij van het allerhoogste belang. Als mijn broers en ik niet met negens en tienen thuiskwamen, zwaaide er wat. Tegelijkertijd stimuleerde hij ons altijd om onze dromen na te jagen.

Thuis was hij warm, liefdevol en speels, maar wanneer het over school- en sportprestaties ging, moesten we uitblinken. Zijn gedrevenheid was soms zo intens dat het bijna beangstigend was.

In ons gezin werd niets zomaar voor de lol gedaan; alles was een les in het verleggen van je grenzen en het presteren op de toppen van je kunnen. Ik kan me nog een zomer herinneren dat mijn vader ons 's ochtends vroeg wakker maakte om een eindje te gaan fietsen. Dat 'eindje' bleek een afmattende beklimming van bijna duizend meter te zijn, op een hoogte van meer dan drieduizend meter. Mijn jongste broer, Jeremy, moet een jaar of zes geweest zijn en hij had een fiets zonder versnellingen. Ik zie hem nog hijgend op de pedalen trappen in een verwoede poging ons bij te houden, terwijl mijn vader tegen ons tekeering dat we harder moesten fietsen en niet moesten klagen.

Jaren later vroeg ik mijn vader waar zijn fanatisme vandaan kwam. Hij zweeg even. Hij had drie volwassen kinderen die zijn stoutste verwachtingen hadden overtroffen. Hij was inmiddels ouder geworden, minder fel, en beschouwender.

‘Het kunnen twee dingen zijn,’ antwoordde hij. ‘In mijn persoonlijke en werkende leven heb ik gezien wat de wereld mensen kan aandoen, met name meisjes. Ik wilde jullie de allerbeste kansen meegeven.’ Weer zweeg hij even. ‘Of ik heb jullie als verlengstukken van mezelf gezien.’

Van mijn moeder, daarentegen, leerden we wat compassie was. Zij vond dat je ieder levend wezen vriendelijk moest behandelen en leefde daar ook naar. Mijn prachtige moeder is de zachtaardigste en liefdevolste persoon die ik ken. Ze is slim en goed in wat ze doet, en in plaats van ons aan te zetten tot winnen, stimuleerde ze ons om te dromen, en deed ze haar best die dromen te voeden en te helpen verwezenlijken.

Als klein kind was ik dol op me verkleden, dus was Halloween natuurlijk mijn lievelingsfeest. Elk jaar keek ik er reikhalzend naar uit en was ik bezig met bedenken hoe ik zou gaan. Bij mijn vijfde Halloween kon ik niet kiezen tussen een eend en een fee en zei ik tegen mijn moeder dat ik een eendenfee wilde zijn.

Met een uitgestreken gezicht zei mijn moeder: ‘Prima, dan word je een eendenfee.’ Ze werkte de hele nacht door aan het pak. Ik zag er natuurlijk belachelijk uit, maar door zonder oordeel achter onze persoonlijke keuzes te staan, inspireerde ze mij en mijn broers om buiten de gebaande paden te treden en onze eigen koers te volgen.

Ze repareerde de auto, maaide het gras, bedacht educatieve spelletjes, zette speurtochten uit, zat in de ouderraad en zorgde er ook nog eens voor dat ze er altijd tiptop uitzag en met een drankje klaarstond wanneer mijn vader uit zijn werk kwam.

Mijn ouders voedden ons op volgens hun eigen standaarden: ik

en mijn broers kregen zowel de vrouwelijke als mannelijke energie mee. Hun polariteit heeft ons gevormd.

In mijn jeugd gingen we ieder weekend skiën. We werden dan in de auto geladen en reden twee uur naar ons tweekamerappartement in Keystone. Wat de omstandigheden ook waren – sneeuwstormen, buikpijn, vijftien graden onder nul – we waren altijd als eerste op de berg. Jordan en ik hadden aanleg, maar mijn broer Jeremy was een natuurtalent. We trokken al snel de aandacht van de hoofdcoach van het plaatselijke skiteam en gingen trainen en aan competities meedoen.

In de zomer brachten we onze tijd door met waterskiën, fietsen, hardlopen en wandelen. Mijn broers speelden American football, honkbal en basketbal. Ik deed op wedstrijdniveau aan gymnastiek en liep de vijfduizend meter. We waren altijd aan het trainen om sneller te zijn, sterker te worden, harder ons best te doen. Dat vonden we niet erg; we wisten gewoon niet beter.

Op mijn twaalfde was ik de vijfduizend meter aan het lopen toen ik een scherpe pijn tussen mijn schouderbladen voelde. Na een unanieme first, second en third opinion werd ik met spoed aan mijn ruggengraat geopereerd. Ik had beginnende scoliose. Zenuwachtig zaten mijn ouders in de wachtkamer, terwijl de artsen me tijdens de zeven uur durende operatie van mijn nek tot mijn stuitje opensneden en mijn ruggengraat (die een s-vorm had met een bocht van zesendertig graden) voorzichtig rechtzetten. Dat deden ze door met behulp van bot uit mijn heup de elf kromme wervels samen te voegen en met metalen pinnen vast te zetten. Naderhand zei de arts vriendelijk maar resoluut dat ik een carrière in de wedstrijdsport wel kon vergeten. Hij bleef maar doorpraten over wat ik allemaal niet meer kon doen en dat ik niettemin toch nog een fijn leven kon leiden, maar ik luisterde al niet meer.

Niet meer skiën was voor mij simpelweg geen optie. Het zat gewoon in ons DNA. Ik moest een jaar lang revalideren. Ik kreeg thuisonderwijs en was het grootste deel van de dag aan bed gekluisterd. Elk weekend zwaaide ik jaloers de anderen uit en bleef ik in bed, terwijl zij de berg af zoefden of het meer op gingen. Ik schaamde me voor mijn brace en mijn lichamelijke beperkingen en voelde me een buitenstaander. Het maakte me nog vastberadener om mijn leven niet door die operatie te laten beïnvloeden. Ik snakte ernaar weer deel uit te maken van het gezin, om bij mijn vader weer trots in plaats van medelijden te zien. Bij elke eenzame dag die verstreek, wist ik steeds zekerder dat ik nooit mijn leven zou gaan uitzitten.

Zodra uit de röntgenfoto's was gebleken dat mijn wervels goed zaten, stond ik weer op de ski's, en ik was zo fanatiek dat ik halverwege het seizoen alweer bovenaan stond in mijn leeftijdsklasse. Inmiddels veroverde mijn jongste broer Jeremy de wereld van het freestyleskiën. Hij was pas tien, maar domineerde de sport. Hij excelleerde ook in atletiek en American football. Zijn coaches zeiden tegen mijn vader dat ze nog nooit iemand met zo veel talent hadden gezien. Hij was ons wonderkind.

Mijn broer Jordan was ook geen onverdienstelijk sporter, maar zijn sterkste punt was zijn scherpe geest. Hij was dol op leren. Hij vond het heerlijk om dingen uit elkaar te halen en uit te vogelen hoe ze weer in elkaar moesten worden gezet. Voor het slapengaan wilde hij geen sprookjes horen, maar verhalen over echte mensen uit de geschiedenis. Mijn moeder had iedere avond een nieuw verhaal voor hem over wereldleiders of visionaire wetenschappers, waarbij ze de feiten tot boeiende verhalen wist te weven.

Al van jongs af aan wist Jordan dat hij chirurg wilde worden. Zijn lievelingsknuffel heette Sir Dog en was Jordans eerste patiënt. Hij onderging zo veel operaties dat hij op Frankenstein begon te lijken. Mijn vader was dolgelukkig met zijn briljante, ambitieuze zoon.

De talenten en ambities van mijn broer manifesteerden zich al op jonge leeftijd en ik zag hoe hij daarvoor geprezen werd. Dat wilde ik ook, met heel mijn hart.

Ik hield van lezen en schrijven, en als kind bracht ik de helft van mijn leven door met boeken, films en in mijn eigen fantasiewereld. Op de basisschool wilde ik niet met de andere kinderen spelen; ik was verlegen en gevoelig en voelde me door hen geïntimideerd. Daarom ging mijn moeder praten met de schoolbibliothecaresse, Tina Sekavic. Zij vond het goed dat ik in de bibliotheek verbleef, en de jaren daarna las ik biografieën van vrouwen die de wereld hadden veranderd, zoals Cleopatra, Jeanne d'Arc, koningin Elizabeth, en nog veel meer (aanvankelijk een idee van mijn moeder, maar ik raakte er al snel door gefascineerd.) Hun moed en doorzettingsvermogen spraken me enorm aan en ik besloot dat ik geen gewoon leven wilde leiden. Ik snakke naar avontuur en wilde mijn sporen achterlaten.

In onze tienerjaren bleef Jordan qua intelligentie met kop en schouders boven zijn klasgenoten uitsteken. Hij was twee jaar jonger dan ik toen hij voor wis- en natuurkunde bij mij in de klas kwam. Jeremy brak records in atletiek en American football en was een plaatselijke held. Ik haalde hoge cijfers en was goed in sport, soms zelfs heel goed. Maar mijn talenten haalden het niet bij die van mijn broers. Ik voelde me meer en meer tekortschieten en wilde mezelf op een bijna obsessieve manier bewijzen.

Naarmate we ouder werden, zag ik dat mijn vader steeds meer op de doelen en dromen van mijn broers gericht was. Ik was het beu om altijd aan de zijlijn te staan. Ik wilde ook aandacht en goedkeuring. Het probleem was dat ik een dromer was en geïnspireerd werd door de heldinnen in mijn boeken. Ik had grootse ambities die ver buiten het bereik van mijn vaders pragmatische natuur lagen. Toch bleef ik wanhopig hunkeren naar zijn goedkeuring.

‘Jeremy wordt olympisch kampioen en Jordan wordt arts. Wat moet ik worden, papa?’ vroeg ik hem een keer toen we ’s ochtends vroeg in de stoeltjeslift zaten.

‘Tja, je houdt van lezen en ruziemaken,’ begon hij, wat ik als een dubieus compliment beschouwde. Het klopte eigenlijk wel dat ik zo’n irritante puber was die tegen elke mening of beslissing van mijn ouders inging. ‘Je zou advocaat moeten worden.’

En aldus werd besloten. Ik ging politieke wetenschappen studeren en bleef ondertussen wedstrijdskiën. Om mezelf breed te ontwikkelen, ging ik bij een dispuut, maar toen de bijbehorende sociale verplichtingen mijn werkelijke doelen in de weg stonden, vertrok ik daar weer. Ik moest hard werken om goede cijfers te halen, en ik moest nog harder werken om mijn lichamelijke beperkingen bij het skiën te overwinnen. Ik was geobsedeerd door succes en werd gedreven door een aangeboren ambitie, maar nog meer door de behoefte aan lof en erkenning.

Toen ik het tot het nationale skiteam schopte, nam mijn vader me even apart. ‘Kun je je niet beter op je studie concentreren, Molly? Ik bedoel, hoelang wil je hier nog mee doorgaan? Jij hebt allang ieders verwachtingen overtroffen.’ Hoewel niemand het zei, had iedereen na mijn rugoperatie mijn skicarrière niet echt meer serieus genomen.

Ik was er kapot van. In plaats van me dezelfde trotse glimlach te schenken die hij Jeremy een jaar eerder had gegeven toen hij het nationale team haalde, probeerde hij het me uit mijn hoofd te praten. De pijn maakte me alleen nog maar vastberadener. Als er dan niemand was die in me geloofde, zou ik in mezelf geloven.

Dat jaar haalde Jeremy de derde plaats op landelijk niveau, en ik tot ieders verbijstering ook. Ik zie mezelf nog op het podium staan, een medaille om mijn nek, mijn haar in een paardenstaart.

Toen ik die avond thuiskwam, negeerde ik de pijn in mijn rug en

nek. Ik had er genoeg van om altijd pijn te hebben en te doen alsof die er niet was. Ik was doodop van het proberen mijn superbroer bij te houden en ik was vooral doodmoe van het gevoel dat ik mezelf voortdurend moest bewijzen. Toch had ik het tot het nationale ski-team geschopt en was ik als derde geëindigd. Ik was tevreden. Het was tijd om verder te gaan – maar nu op mijn manier.

Ik stopte met skiën. Ik wilde niet zien hoe dat besluit bij mijn familie zou vallen, hoewel ik vermoedde dat mijn vader ondanks mijn bronzen medaille opgelucht zou zijn. Om er niet bij te hoeven zijn, meldde ik me aan voor een studie in Griekenland. Ik werd direct verliefd op dat gevoel van onbekendheid en onzekerheid wanneer je in een ander land bent. Alles was een ontdekking, een raadsel dat je moest oplossen. Opeens werd mijn wereld veel meer dan het snakken naar de goedkeuring van mijn vader. Aan de andere kant van de oceaan won iemand een skiwedstrijd of haalde iemand een tien bij een examen, maar nu kon het me niets meer schelen.

Ik was vooral gefascineerd door de zigeuners in Griekenland. Nu ik er zo over nadenk, leken ze wel een beetje op gokkers: op zoek naar een tactiek, naar avontuur, met lak aan regels, vrij en onbelemmerd levend. Op Kreta raakte ik bevriend met een aantal zigeuner-kinderen. Hun ouders waren teruggestuurd naar Servië, dus ze stonden er alleen voor. De Grieken zijn zeer terughoudend naar buitenlanders toe, wat niet zo gek is voor een land dat een lange geschiedenis van bezettingen kent. Ik kocht eten voor hen en medicijnen voor de baby. Ik sprak een beetje Grieks en hun dialect leek voldoende op het Grieks om met elkaar te kunnen communiceren.

De leider van de zigeunerclan hoorde wat ik voor hun kinderen had gedaan en nodigde me uit in hun kamp. Dat was een fantastische ervaring. Ik besloot mijn scriptie over de juridische behandeling van nomadische volkeren te schrijven. Ik vond het bedroevend

dat deze mensen niet vrij konden reizen, zoals ze al honderden jaren hadden gedaan, en ze leken geen wettelijke vertegenwoordigers of pleitbezorger te hebben.

Hun manier van leven was volledig vrij en compleet anders dan het leven dat ik kende. Ze hielden van muziek, lekker eten, verliefd worden, en als ze het ergens niet meer interessant vonden, gingen ze weer verder. De zigeuners die ik ontmoette, waren tegen diefstal en richtten zich op kunst en handel voor hun broodwinning.

Na mijn studie reisde ik nog drie maanden rond. Ik sliep in hostels, ontmoette interessante mensen en ontdekte nieuwe plekken. Toen ik thuiskwam, was ik een ander mens. Ik vond studeren nog steeds belangrijk, maar levenservaring en avontuur betekenden minstens net zo veel voor me. En toen ontmoette ik Chad.

Chad was knap, slim en had een vlotte babbel. Hij was een dealmaker en een ritselaar. Hij leerde me dingen over wijn, nam me mee naar dure restaurants en naar de opera en gaf me fantastische boeken.

Chad is degene die me voor het eerst meenam naar Californië. De rit over de Pacific Coast Highway zal ik nooit vergeten. Ik keek mijn ogen uit. We reden naar Rodeo Drive en gingen lunchen bij het Beverly Hills Hotel. De tijd leek te vertragen, alsof Los Angeles een perfecte, eindeloos durende dag was. Ik keek naar al die mooie mensen; ze leken allemaal zo blij en tevreden.

Los Angeles leek bijna een droom waar de werkelijkheid geen vat op had. Ik was aan het overwegen of ik in Griekenland zou gaan wonen, maar toen ik Los Angeles zag, wist ik het zeker: ik wilde een jaar vrijaf nemen om vrij te zijn, zonder plan, zonder structuur, en gewoon leven. Zolang ik me kon herinneren, had alleen de winter geteld (zelfs in de zomer gingen mijn broer en ik altijd op skikamp op de gletsjers in British Columbia), en de dromen waarvan ik dacht

dat mijn vader die voor mij in petto had. Het leek me spannend om onbekende wegen in te slaan. Mijn rechtenstudie kon wel een jaartje wachten.

Chad deed wat hij kon om me in Colorado te houden, onder andere door een schattige beaglepup voor me te kopen. Maar ik was onvermurwbaar. Ik waardeerde wat Chad me gegeven had – namelijk de instrumenten om een nieuw leven op te bouwen – maar ik hield niet van hem.

Ik mocht van hem het hondje houden, en ik noemde haar Lucy. Ze misdroeg zich zo vreselijk dat ze uit elke kennel werd geschopt, en zelfs op de puppycursus was ze onhoudbaar. Maar ze was lief en slim en ze hield van me en had me nodig. Het was fijn om nodig te zijn.

Hoe ik ook mijn best deed mijn besluit aan mijn ouders uit te leggen, ze weigerden mijn niet-vastomlijnde tussenjaar te financieren. Ik had zo'n tweeduizend dollar gespaard van een zomerbaantje als oppas en ik had één vriend in Los Angeles, Steve, bij wie ik in het skiteam had gezeten. Hij had er schoorvoetend mee ingestemd dat ik een tijdje bij hem op de bank sliep.

'Je moet een plan hebben,' zei hij bevoogdend aan de telefoon toen ik op de snelweg naar Los Angeles reed. 'LA is geen Colorado. Niemand ziet je hier staan,' zei hij in een poging me voor te bereiden op het harde leven in de grote stad. Maar als ik eenmaal ergens mijn zinnen op heb gezet, laat ik me door niets of niemand tegenhouden. Dat is altijd mijn sterke kant geweest, maar het kan soms ook een enorm nadeel zijn.

'Hm-m,' zei ik met mijn blik op de horizon, onderweg naar mijn volgende avontuur. Lucy lag op de bijrijdersstoel te slapen.

'Wat is je plan? Heb je dat eigenlijk wel?' vroeg Steve.

'Natuurlijk, ik ga een baan zoeken en dan verdwijn ik van je bank en verover ik de wereld,' grapte ik.

Hij zuchtte. 'Rij voorzichtig,' Steve hield niet van risico's.
Ik hing op en concentreerde me op de weg.

Het was bijna middernacht toen ik Los Angeles binnenreed. Overal brandden lichten, en elk licht had een verhaal. Het was een wereld van verschil met de uitgestrekte duisternis van Colorado. In LA was veel licht en weinig duisternis; de lichten symboliseerden een wereld die erop wachtte om ontdekt te worden. Steve had de bank voor mij en Lucy opgemaakt en na onze rit van zeventien uur vielen we als een blok in slaap.

Ik werd vroeg wakker. Het zonlicht stroomde door de ramen naar binnen en ik besloot met Lucy te gaan wandelen. LA rook zalig, naar zonneschijn en bloemen. Maar als ik wilde blijven, moest ik zo snel mogelijk een baan vinden. Ik had wat ervaring in de bediening en dat leek me ook de beste optie, want dan kreeg je direct fooien in plaats van dat je op je loon moest wachten. Toen ik terugkwam, was Steve ook op.

'Welkom in LA,' zei hij.

'Dank je, Steve. Waar denk je dat ik het best een baantje in de bediening kan zoeken?'

'Beverly Hills is de beste optie, maar dat valt niet mee. Elke mooie meid is een werkloze actrice of fotomodel en ze werken allemaal in de bediening, het is niet zoals -'

'Ik weet het, Steve, het is niet zoals in Colorado.' Ik glimlachte.
'Hoe kom ik in Beverly Hills?'

Hij wees me de weg en wenste me met een weifelende blik succes.

Steve had gelijk: op de meeste plekken hadden ze niemand nodig. De ene na de andere bloedmooie medewerkster begroette me ijzig, nam me minzaam op en zei uit de hoogte dat ze al voorzien waren en dat ik een sollicitatieformulier kon invullen, maar

dat het eigenlijk verspilde moeite was omdat er al zo veel andere kandidaten waren. De moed begon me al behoorlijk in de schoenen te zakken toen ik het laatste restaurant in de straat binnenliep.

‘Hoi! Zoeken jullie nog mensen?’ vroeg ik met mijn breedste, vrolijkste en hoopvolste glimlach. In plaats van een slanke, perfecte jonge vrouw had ik deze keer een man van in de veertig voor me.

‘Ben je actrice?’ vroeg hij wantrouwig.

‘Nee.’

‘Fotomodel?’

‘Nee.’ Ik schoot in de lach. Ik was krap één meter zestig.

‘Is er een reden waarom je ooit naar een casting zou moeten?’

‘Meneer, ik weet niet eens wat een casting is.’

Zijn gezicht ontspande. ‘Ik heb nog wel plek in de ontbijtploeg. Je begint om vijf uur ’s ochtends, en als ik zeg vijf uur, bedoel ik kwart voor vijf.’

Ik glimlachte nog breder om mijn afschuw over dit onmenselijke tijdstip te verbergen. ‘Geen probleem,’ zei ik kordaat.

‘Dan ben je aangenomen,’ zei hij. Hij legde me uit wat voor kleding ik aan moest, namelijk een wit, gesteven overhemd, een stropdas en een zwarte broek. ‘Wees op tijd. Ik kan niet tegen laatkomers,’ zei hij, en vervolgens liep hij weg om een arme medewerker een uitbrander te geven.

Het was nog donker toen ik naar het restaurant reed. Ik had een te groot overhemd en een stropdas van Steve geleend en zag eruit als een opgeblazen pinguïn. Mijn nieuwe baas, Ed, was er al, samen met nog een serveerster. Er was maar één klant. Ed liep met me door het restaurant en legde uit wat ik moest doen. Vol trots vertelde hij dat hij er al vijftien jaar werkte en dat ik hem in feite als eigenaar moest zien. Hij was de enige die contact had met de echte eigenaar, een

zeer rijk en zeer belangrijk persoon, en als ik hem ooit zag, mocht ik hem niet aanspreken, tenzij ik dat van Ed moest. De eigenaar had veel rijke, belangrijke vrienden, oftewel vips, en we moesten hen allemaal als God zelf behandelen. Na deze uitleg stuurde Ed me het restaurant in om de enige klant te helpen.

‘Vip,’ fluisterde hij dramatisch.

Ik stak mijn duim op en probeerde mijn minachting te verbergen. De klant was een lief, oud mannetje. Met een stralende glimlach liep ik op hem af. ‘Goeiemorgen! Hoe gaat het met u?’

Met fletse, waterige ogen keek hij naar me op. ‘Kijk eens aan. Ben je nieuw hier?’

Ik glimlachte. ‘Inderdaad. Dit is mijn eerste dag.’

Hij knikte. ‘Dacht ik al. Draai je eens om.’ Met zijn knokkige vingers tekende hij een rondje in de lucht.

Ik draaide me om en probeerde te zien wat hij wilde dat ik zag, maar ik zag niets bijzonders. Verward draaide ik me hem weer naar hem om.

Hij knikte goedkeurend. ‘Ik wil dat jij mijn speciale vriendin wordt,’ zei hij. ‘Ik betaal je rekeningen en jij helpt mij.’ Hij gaf me een knipoog.

Nu begreep ik er helemaal niks meer van, en dat was kennelijk van mijn gezicht af te lezen.

‘Ik heb diabetes. Dus ik krijg hem niet eens omhoog,’ zei hij geruststellend. ‘Ik wil gewoon wat liefdevolle aandacht.’

Mijn blik veranderde van verward naar geschokt. Lieve hemel. Deze man, die mijn grootvader zou kunnen zijn, deed een oneerbaar voorstel. Ik schaamde me dood en werd vuurrood. Ik wilde tegen hem uitvallen, maar ik had altijd geleerd om respect te tonen voor ouderen. Wat te doen? Ik moest Ed zien te vinden.

Ik mompelde iets onverstaanbaars en maakte me uit de voeten.

Met brandende wangen liep ik naar Ed toe. 'Ed, ik weet dat hij een vip is, maar hij...' en ik fluisterde in zijn oor wat de man tegen me gezegd had.

Ed keek me uitdrukingsloos aan. 'Wat is het probleem? Ik heb toch gezegd hoe je met vips moet omgaan?'

Ontsteld keek ik hem aan. 'Meen je dat? Ik ga echt niet terug naar die tafel. Kan iemand anders hem niet bedienen?'

'Molly, je bent nog geen twee uur aan het werk en je doet nu al moeilijk. Je zou jezelf gelukkig moeten prijzen dat een vip belangstelling voor je heeft.'

Mijn borstkas zwol op van woede. Ed keek me spottend aan. 'Het is misschien wel het beste aanbod dat je ooit krijgt in deze stad.'

Ik rende zo snel mogelijk het restaurant uit, maar mijn tranen stroomden al over mijn wangen. Ik dook een steegje in en probeerde me te vermannen.

In mijn werkkleren liep ik naar mijn auto. Op dat moment kwam er een glimmende, zilverkleurige Mercedes aan gescheurd, die de stoep op reed en vlak voor mijn neus stopte. Ik werd op een haar na geraakt. Dat kon er ook nog wel bij.

Een jonge, aantrekkelijke man in een legerbroek en een T-shirt met een doodshoofd erop stapte uit en sloeg het portier dicht, terwijl hij in zijn telefoon schreeuwde. Toen ik langs hem liep, hield hij op met schreeuwen.

'Hé, ben jij een serveerster?'

Ik keek naar mijn kleren. 'Nee. Ja. Ik bedoel, ik...' stamelde ik.

'Je bent het of je bent het niet. Het is geen moeilijke vraag,' zei hij ongeduldig.

'Oké. Ja,' zei ik.

'Blijf hier,' beval hij. 'Andrew!' riep hij. Een man in een koksjas kwam een restaurant uit en liep op ons af. 'Kijk, ik heb je serveerster

gevonden, dus hou op met jammeren. Fuck! Moet ik hier dan ook alles doen?’

‘Heeft ze ervaring?’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’ snauwde de man.

Andrew zuchtte en zei: ‘Kom mee.’

We liepen een restaurant binnen waar het krioelde van de mensen: bouwvakkers waren aan het boren, drillen en schuren; de designer was in alle staten omdat hij poederroze pioenrozen had besteld, geen zachtroze; barmannen waren de bar aan het bijvullen en de bediening was druk in de weer met voorbereidingen.

‘Vanavond is de officiële opening,’ zei Andrew. ‘We hebben te weinig personeel en de verbouwing is nog niet eens klaar.’ Hij klaagde niet; hij was gewoon bekaf. Ik liep achter hem aan naar een prachtige binnenplaats vol wijnranken: een oase in de chaos. We gingen op een houten bank zitten en hij begon me uit te horen.

‘Waar ken jij Reardon van?’ vroeg hij.

Ik nam aan dat Reardon de engerd in de zilverkleurige Mercedes was. ‘Eh, hij reed me bijna aan,’ antwoordde ik.

Andrew schoot in de lach. ‘Dat is wel iets voor hem. Hoe lang ben je al in LA?’

‘Ongeveer drie dagen,’ zei ik.

‘Waar kom je vandaan?’

‘Colorado.’

‘Ik krijg de indruk dat je niet veel ervaring hebt met luxe restaurants.’

‘Mijn moeder heeft me de etiketteregels geleerd en ik ben een snelle leerling.’

Hij lachte. ‘Goed dan, Colorado, ik vrees dat ik er spijt van ga krijgen, maar je mag het proberen.’

‘Wat is jullie vipbeleid?’ vroeg ik.

‘Dit is Beverly Hills. Iedereen is hier een vip.’
‘Dus stel dat een ranzig oud mannetje mij een oneerbaar voorstel
doet, moet ik hem dan bedienen?’
‘Dan gooi ik hem de tent uit.’
Ik glimlachte. ‘Wanneer kan ik beginnen?’